

ತ್ರಿನ್ನುವುದೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಕಲೆ ಎಂಬುದು ನನಗೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ತಿನ್ನೋದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಬಗೆಯ ತಿನ್ನಾಟಗಳಿವೆ. ಒಂದು ಆರಾಮಾಗಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂತು ತಿನ್ನೋದು. ಇನ್ನೊಂದು ಸಮಾರಂಭಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಜತೆಯೂ ಪಂಕ್ತೀಲಿ ಕುಳಿತು ಉಣ್ಣೋದು. ಮೊದಲನೆಯದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವುಂಟು. ಹೇಗೆ ಬೇಕಾದ್ರೂ ಭುಂಜಿಸಬಹುದು. ಟೀವಿ ನೋಡೋಂಡು, ಪುಸ್ತಕ ಓದೋಂಡು, ಮಲಗಿಕೊಂಡು, ಓಡಾಡಿಕೊಂಡು ಹೇಗೆ ಬೇಕೋ ಹಾಗೆ... ಇಷ್ಟಬಂದಂತೆ. ಯಾವೂ ಬೇಡ ಅನಿಸಿದ್ದೆ ದರ್ಶಿಸಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿಂತೋಂಡೇ ತಿಂತಾರಲ್ಲಾ ಹಾಗೂ...

ಆದರೆ, ಬಂಧು-ಬಳಗ ಸೇರುವೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಾಮೂಹಿಕವಾಗಿ ಕುಳಿತು ತಿನ್ನುವುದಿದೆಯಲ್ಲಾ...? ಅದಕ್ಕೊಂದು ತಯಾರಿ ಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಮುಕ್ಕಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡುತ್ತಾರೆ ಅನ್ನುವುದಕ್ಕಾದರೂ ಕೊಂಚ ಡೀಸೆನ್ನಿ ಮೇಂಟೇನು ಮಾಡ್ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವರಂತೂ ತಮ್ಮ ತಟ್ಟೆಯನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆಯವರ ತಟ್ಟೆ ಕಡೆ ಗಮನ ಕೊಡೋದೇ ಹೆಚ್ಚು.

ಯಾರ ಪಕ್ಕ ಕುಂತೇವು ಅನ್ನೋದೂ ಸಹಾ ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ. ನನ್ನ ಅನುಭವದಿಂದ ಕೇಳಿದ್ದೆ ನಿಮ್ಮ ಪಕ್ಕ ಅತಿ ಅತ್ಯೀಯ ಅಥವಾ ಚಡ್ಡಿದೋಸ್ತು ಅನ್ನುವಂಥವರನ್ನು ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡ್ಬೆ ಒಳ್ಳೇದು. ಏಕೆಂದರೆ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ನೀವು ಏನು ತಿಂದರೂ ಹೇಗೆ ತಿಂದರೂ ಅವನು ಬೇಸರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಕೊಂಚ ನಿಧಾನವಾದರೂ

ನೀವು ಎಲೆ ಮುಗಿಸಿ ಏಳುವವರೆಗೆ ಪಕ್ಕವೇ ಕಾಯುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ನಿಮಗಿಷ್ಟವಾದ್ದನ್ನು ಮತ್ತೆಮತ್ತೆ ಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡು ತಿನ್ನಬಹುದಲ್ಲದೆ, 'ಬಾದೂಷಾ ಬಾಳಾ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ನೀನೂ ಇನ್ನೊಂದ್ ಹಾಕಿಸ್ಸೋ ಮಾರಾಯಾ ಏನಾಗಲ್ಲ...' ಅಂತ ಅವನನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸಬಹುದು. ಬಡಿಸ್ತಾ ಇರೋರಿಗೆ 'ಹೋಲಿಗೆಗೆ ಇನ್ನೊಂಚೂರು ತುಪ್ಪ ಹಾಕ್ರಿ... ಕಂಜೂಸ್ತನ ಮಾಡ್ಬೀರಲ್ಲಾ...' ಅಂತ ಜೋರು ಮಾಡಬಹುದು. ಹೇಗೂ ಪಕ್ಕ ಕುಳಿತವನ ಸಪೋರ್ಟ್ ನಿಮಗಿರುತ್ತದೆ.

ನಿಮ್ಮ ಬಾಜೂ ಕುಳಿತವರು ಅಪರಿಚಿತರಾದರೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಅವರು ತಿನ್ನುವಷ್ಟೇ ನೀವೂ ತಿನ್ನಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನು ಮದ್ದದಲ್ಲಿಯೇ ಎದ್ದರೆ ನೀವು ಇನ್ನೂ ಉಂಬುವಂತಿದ್ದರೂ ಎದ್ದು ಹೊರಡಬೇಕಾದ ಸಂಕಟ. ಅವನೇನಾದರೂ ಸಕ್ಕರೆ ಕಾಯಿಲೆಯವನಾದರೆ ನೀವು ಸ್ವೀಟು ತಿಂದಂತೆಯೇ! ಬಡಿಸೋರು ನೀವೂ ಸಹ ಷುಗರು ಗಿರಾಕಿಯೇ ಎಂದು ಸ್ವಯಂ ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ತಿರುಗಿ ಕೂಗುವುದಕ್ಕೂ ಮುಜುಗರ. ಅನ್ನ ಬಡಿಸಬಂದರೂ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಾತ ಗಾಬರಿ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ. ಡಾಕ್ಟರು 'ಅನ್ನ ಮುಟ್ಟೀರಿ ಜೋಕೆ! ಷುಗರು ಉಳ್ಳಣಿಸುತ್ತದೆ' ಅಂದದ್ದು ನೆನಪಾಗುತ್ತದೆ. ಬೆರಳುಗಳನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸಿ ಇಷ್ಟೇ... ಎಂದು ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಬಡಿಸುವಾತ ಅರ್ಥವಾದಂತೆ ಎರಡು ತುತ್ತಿಗಾಗುವಷ್ಟು ಅನ್ನವನ್ನು ಅವನ ತಟ್ಟೆಗೆ ಉದುರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಪಕ್ಕ ಕುಳಿತ ನಿಮ್ಮ ತಟ್ಟೆಗೂ ಅಷ್ಟೇ... ಇನ್ನು ವಯಸ್ಸಾದವರ ಪಕ್ಕ ಕುಳಿತೀರೋ...? ಅದು